

Arrest

nr. 98 566 van 8 maart 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 31 december 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van eerste verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat L. LUYTENS, die tevens tweede verzoekende partij vertegenwoordigt, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing houdende de weigering van de erkenning van de status van vluchteling en de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van eerste verzoekende partij, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn, afkomstig van Bammatyurt (Dagestan). U verliet op Dagestan op 31 oktober 2011 nadat u problemen kreeg met de autoriteiten omdat u uw wagen had verkocht. Een week na de verkoop van uw wagen werd deze wagen

gebruikt bij een beschieting waarbij politieagenten werden gedood en verwond. Op 15 december 2011 diende u voor een eerste maal een asielaanvraag in. Deze asielprocedure werd op 1 februari 2012 bij het Commissariaat-generaal afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In de beroepsprocedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen legde u kopieën van jullie binnenlandse paspoorten, een verklaring van burens over de huiszoeking in november 2011, twee convocaties (d.d. 25 oktober 2011 en 1 november 2011) en een proces verbaal van een huiszoeking d.d. 21 november 2011 voor. De raad besloot omwille dat deze documenten bij gebrek aan "voor eensluidend verklaarde vertalingen" in de taal van de rechtspleging, om deze documenten niet in overweging te nemen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde de beslissing van het commissariaat-generaal met het arrest van 29 juni 2012. U verklaarde dat u niet was teruggekeerd naar de Russische Federatie. U gaf aan dat u blijft bij de verklaringen die u hebt afgelegd in het kader van uw eerste asielaanvraag. Als nieuwe elementen voor jullie tweede asielaanvraag legde jullie opnieuw kopieën van jullie binnenlands paspoorten voor, een nieuwe verklaring van de burens (d.d. 23/03/2012) over de huiszoeking van maart 2012, een kopie van een convocatie d.d. 1 november 2011, twee convocaties (d.d. 5 maart 2012 en 16 maart 2012), twee proces verbalen van huiszoeking d.d. 14 maart 2012 en 10 september 2012, twee bewijzen van gezinssamenstelling en woonst d.d. 21 mei 2012, kopieën van de geboorteaktes van de kinderen en van uw echtgenote, internetartikel over de dood van jullie schoonbroer A. K. (...), een kopie van de overlijdensakte van A. K. (...), een kopie van de geboorteakte van Z. (...), de zus van uw vrouw en een kopie van de huwelijksakte van A. K. (...) met de Z. (...). U maakte tijdens uw tweede asielaanvraag melding van de dood van uw schoonbroer A. K. (...), de man van de zus van uw vrouw. Hij werd in april 2012 doodgeschoten in zijn taxi samen met twee passagiers. A. (...) had de koper van uw wagen gevonden, namelijk zijn neef I. K. (...). Hij werd in januari of februari 2012 eveneens doodgeschoten. Uw echtgenote gaf aan dat de passagiers in de taxi van A. (...) rebellen waren.

B. Motivering

Eerst en vooral moet er gewezen worden dat uit uw verklaringen blijkt dat u uw tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die u aanhaalde tijdens uw eerste asielaanvraag. Er moet echter erop gewezen worden dat uw eerste asielaanvraag 1 februari 2012 een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus kreeg omdat u een gebrekkige kennis had betreffende essentiële elementen, er onaannemelijkheden werden vastgesteld, u geen enkel document of bewijsstuk aanbracht en uw reisroute ongeloofwaardig werd bevonden. Al deze vaststellingen ondermijnden de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag. Deze weigeringsbeslissing werd bevestigd door het arrest van 29 juni 2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Als nieuwe elementen voor uw tweede asielaanvraag verwees u naar de documenten die u had voorgelegd tijdens de beroepsfase van uw eerste asielprocedure en naar de documenten die u voorlegde tijdens uw tweede asielprocedure. Eveneens verwees u naar de dood van uw schoonbroer A. (...), zijn passagiers (rebellen) en zijn neef I. (...) (rebel) die beiden betrokken waren bij de (ver)koop van uw wagen. Deze documenten en nieuwe asielmotieven zijn niet van die aard dat ze de conclusies gemotiveerd in uw eerste asielaanvraag in positieve zin kunnen wijzigen.

Vooreerst moet vastgesteld worden dat u tijdens uw tweede asielprocedure geen elementen of bewijsstukken aanbrengt die de vaststellingen tijdens uw eerste asielprocedure weerleggen. Meer nog er werd in uw onderlinge verklaringen een tegenstrijdigheid vastgesteld betreffende de identiteit van de koper van uw wagen. Zowel u als uw echtgenote verklaarde tijdens de gehoren voor jullie tweede asielaanvraag dat de koper van uw wagen I. K. (...), de neef van A. K. (...) was (DVZ man punt 15; CGVS man 19/11/2012 p. 2, 14, 15). Echter in het kader van uw eerste asielaanvraag verklaarde u dat A. A. (...) uit Khasavyurt uw wagen had gekocht (CGVS man 18/01/2012 p. 15). Zowel u als uw echtgenote werden op deze tegenstrijdigheid gewezen en zowel u als uw vrouw beweerden dat deze naam een verzonnen personage was. U wou de naam niet noemen omdat u vreesde voor bloedwraak door familieleden (CGVS man 19/11/2012 p. 15; vrouw 19/11/2012 p. 11). Uw advocaat verwees eveneens tijdens het gehoor van uw vrouw naar het feit dat u om bepaalde mensen niet in gevaar te brengen en omdat u echt bang was, een aantal zaken had verzonnen (CGVS man 19/11/2012 p. 12). Vastgesteld moet worden dat uw verschoningsgrond voor deze totale wijziging in uw verklaringen niet overtuigt. Vooreerst moet opgemerkt worden dat het niet aannemelijk is dat u door de waarheid te zeggen over de werkelijke betrokkenen bij de verkoop van uw wagen tijdens uw asielprocedure in België, bloedwraak moet vrezen van familieleden. Bovendien vermeldde u tijdens uw gehoor in november 2012 dat u geen opmerkingen had over uw verklaringen tijdens uw eerste asielaanvraag (CGVS man 19/11/2012 p. 3). Opgemerkt moet worden dat deze tegenstrijdigheid betrekking heeft op de essentie van uw asielrelaas waardoor de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven tijdens uw tweede asielprocedure verder ernstig wordt ondermijnd.

Bovendien werd u tijdens uw gehoor in november 2012 op het Commissariaat-generaal gevraagd waarom u het artikel – waarover u had gesproken tijdens uw eerste asielaanvraag, – ook niet

had voorgelegd tijdens uw tweede asielaanvraag. U stelde dat het artikel bestond maar dat u het niet had voorgelegd omdat in het artikel geen namen werden vermeld. U gaf aan dat u niet wist waarom u dat artikel niet bij uw tweede asielaanvraag had voorgelegd, dat u het vergeten was (CGVS man 19/11/2012 p. 7). Deze uitleg is niet afdoende gezien u zelf aangaf dat u bij het eerste gehoor op de dienst Vreemdelingenzaken werd gewezen op het belang van bewijsstukken en u daarom contact had opgenomen met uw thuisfront om bewijsstukken te verzamelen (CGVS man 19/11/2012 p. 9). U werd opnieuw nadrukkelijk gevraagd om dit bewuste artikel voor te leggen en u legde na het gehoor in november 2012 een internet artikel voor waarin een beschieting van politiemensen door onbekenden vanuit een wagen UAZ 2106 wordt aangehaald. Betreffende het voorgelegde artikel moet opgemerkt worden dat nergens uit het artikel kan worden afgeleid wanneer deze beschieting heeft plaatsgevonden. Voorts is het voorgelegde artikel zo vaag dat enkel uit het artikel kan afgeleid worden dat politiemedewerkers werden beschoten in de buurt van het dorp Baizamaoel. Verder dient opgemerkt worden dat de inhoud van dit artikel niet overeenkomt met de inhoud door u weergegeven tijdens uw gehoor in januari 2012. U liet in januari 2012 verstaan dat het artikel melding maakte dat iemand wagen werd gebruikt om schoten te lossen op de politie en dat in het artikel stond dat het ging om een auto die iemand verkocht had (CGVS 18/01/2012 p. 13, 14). Gezien de vaagheid van het voorgelegde artikel, het gebrek aan datering van dit artikel en het feit dat de inhoud niet overeenkomt met uw verklaringen over dit artikel tijdens uw 1ste asielaanvraag, blijven de vaststellingen over het artikel gemotiveerd tijdens uw eerste asielaanvraag behouden en worden zelfs ondersteund.

Opgemerkt moet worden dat de documenten die u voorlegt tijdens uw beroepsprocedure, met name twee convocaties d.d. 25 oktober 2011 en 1 november 2011, een proces-verbaal van een huiszoeking op 21 november 2011 en een verklaring van burens over een huiszoeking in november 2011, waarmee u tijdens uw eerste asielprocedure wilde aan tonen dat u werd vervolgd allen dateren van voor uw eerste asielaanvraag. Bijkomend moet opgemerkt worden dat u beweerde dat u na het gehoor op de dienst Vreemdelingenzaken in december 2011 of januari 2012 contact had opgenomen met M. (...) en hem gevraagd had de documenten op te halen naar uw schoonmoeder te geven (CGVS man 19/11/2012 p. 7, 8). Bijgevolg was u op de hoogte van het bestaan van deze documenten. Echter, in tegenspraak met uw verklaringen, verklaarde u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal in januari 2012 dat u geen weet had van mogelijke documenten die uw asielaanvraag zouden kunnen staven. U gaf eveneens aan dat uw familie geen melding maakte van problemen (CGVS man 18/01/2012 p. 4, 7). Vastgesteld moet worden dat uw verklaringen betreffende deze documenten dan ook incoherent zijn waardoor de authenticiteit van deze documenten in vraag moet worden gesteld. Deze vaststelling roept eveneens vraagtekens op betreffende de authenticiteit van de overige documenten die u tijdens uw tweede asielaanvraag voorlegt.

In ieder geval moet vastgesteld worden dat uit de convocaties (d.d. 25 oktober 2011, 1 november 2011, 5 maart 2012 en 16 maart 2012) niet kan worden afgeleid waarom en in welke zaak u als verdachte wordt opgeroepen. De proces-verbalen (d.d. 21 november 2011, 14 maart 2012 en 10 september 2012) geven enkel weer dat op deze data een huiszoeking plaatsvond op uw adres met als doel vuurwapens en munitie te vinden, die niet werden gevonden. Nergens uit deze proces-verbalen kan afgeleid worden dat deze huiszoekingen enige band hadden met uw asielrelaas. De drie verklaringen van de burens geven enkel weer dat op er huiszoekingen hebben plaatsgevonden waarbij zij getuigen waren en dat u voor verhoor werd opgeroepen. Evenmin kan uit deze persoonlijke verklaring van uw burens worden afgeleid waarom en in welk dossier deze convocaties en huiszoekingen plaatsvonden.

Uit informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt bovendien dat iedereen tegen betaling eender welk document kan kopen van ambtenaren (antwoorddoc Tch2008-140w), wat de bewijswaarde van de door u voorgelegde documenten sowieso relatieveert. Bovendien moet opgemerkt worden dat om enige bewijskracht aan een document te ontleen, het dient te worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen in casu niet het geval is.

De bewijzen van woonst geven weer dat op 21 mei 2012 u en uw gezin gedomicilieerd was op het adres: Republiek Dagestan, district Khasavyurt, dorp Bammatyurt. Uit deze informatie kan enkel uw propiska worden afgeleid, deze wordt niet in twijfel getrokken. De bewijzen van gezinssamenstelling vermelden de leden van uw gezin, wat evenmin in twijfel wordt getrokken.

Het internetartikel d.d. 19 april 2012 betreffende de dood van A. K. (...) beschrijft de omstandigheden van zijn dood. U gaf aan dat u niet wist of de omstandigheden rond de dood van A. (...) een band had met uw asielrelaas (CGVS man 19/11/2012 p. 3). Uw echtgenote stelde dat de omstandigheden rond zijn dood geen band hield met jullie asielrelaas (CGVS vrouw 19/11/2012 p. 5). De twee internetartikels betreffend I. K. (...), beschrijven de omstandigheden van zijn dood. Ook de omstandigheden van zijn dood heeft geen band met uw asielrelaas. Zowel u als uw vrouw wezen op de betrokkenheid van A. (...) bij de (ver)koop van uw wagen en naar het feit dat de koper van de wagen zijn neef I. K. (...) was. Gezien bovenstaande vaststellingen betreffende de identiteit van de koper, kan er geen geloof worden

gehecht aan de betrokkenheid van uw schoonbroer A. (...) bij de verkoop van uw wagen, noch aan het feit dat zijn neef I. (...) de koper was. Aldus toont u niet aan dat de dood van A. (...) in april 2012 en van I. (...) januari 2012 (CGVS man 19/11/2012 p. 13, 14), gelieerd is aan uw asielrelaas. De kopie van de overlijdensakte van A. K. (...), een kopie van de huwelijksakte van A. K. (...) met de Z. (...), zus van uw echtgenote en de kopie van de geboorteakte van Z. (...) legden jullie voor om de familieband aan te tonen, deze familieband wordt niet in vraag gesteld. Deze kopieën van documenten bevatten persoonsgegevens die niet in vraag worden gesteld.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensde aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen geviséerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde convocaties, proces-verbalen van huiszoekingen, verklaringen van burens, bewijzen van woonst en gezinssamenstelling en de internetartikels werden hierboven reeds gemotiveerd. De kopieën van uw Russisch binnenlandse paspoort en dat van uw echtgenote, de kopieën van de geboorteaktes van de kinderen, bevatten persoonsgegevens die niet worden betwist. Deze documenten die u neerlegt als nieuwe elementen in uw asielprocedure vermogen niet om de vaststellingen uit uw eerste asielaanvraag in positieve zin te wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de inhoud van het verzoekschrift kan worden afgeleid dat verzoekende partijen zich beroepen op de schending van de materiële motiveringsplicht. Verzoekende partijen laten weten dat zij zich niet kunnen vinden in de totaal oppervlakkige en lichtzinnige motivering in de bestreden beslissingen.

2.2.1. Verzoekende partijen vragen aan de Raad om de dossiers van vooraf aan terug te willen onderzoeken, rekening houdend met al de aangehaalde feiten en informatie, de algemene context in het land van herkomst, de persoonlijke ervaringen en die van hun familie, de stukken van het dossier en al de andere omringende omstandigheden. Verzoekende partijen zijn de mening toegedaan dat de stukken die zij hebben neergelegd in het kader van hun tweede asielaanvraag, alsmede de toelichting die zij hierover hebben gegeven, wel degelijk een nieuw licht laten schijnen op hun problemen en zeker toelaten om tot een andere conclusie te komen. Een verwijzing naar de redenen van de weigering van de eerste asielaanvraag, namelijk omwille van het gebrek aan geloofwaardigheid, is daarom onterecht omdat de aangehaalde stukken en verklaringen nu precies van aard zijn om die zaken thans toe te lichten, aldus verzoekende partijen.

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen onderhavige asielaanvraag opnieuw steunen op het door hun voorgehouden asielrelaas voorgehouden bij hun eerdere asielaanvraag. Dit initieel voorgehouden asielrelaas werd door verwerende partij bij beslissingen van 1 februari 2012 ongeloofwaardig bevonden waardoor aan verzoekende partijen de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. Deze beslissingen werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in de arresten nr. 84 112 en 84 113 van 29 juni 2012 bevestigd waartegen geen beroep bij de Raad van State werd aangetekend. Het gezag van gewijsde van de arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen omvat de vaststelling dat het initieel voorgehouden asielrelaas van verzoekende partijen ongeloofwaardig is. De Raad is gebonden door het gezag van gewijsde van deze arresten.

Verzoekende partijen kunnen de mogelijkheid om een volgende asielaanvraag in te dienen niet aanwenden om een vorm van beroep in te stellen tegen de definitieve beslissing inzake hun eerdere asielaanvraag (RvS 15 september 2004, nr. 134.977). Bovendien wijst de Raad erop dat bij de beoordeling van de zaak de commissaris-generaal rekening houdt met alle feitelijke elementen, ook met deze welke resulteren uit verklaringen afgelegd bij vroegere asielaanvragen. Geen enkele wetsbepaling verbiedt immers dat, in het kader van een meervoudige asielaanvraag, uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van eerdere asielaanvragen bekend waren.

De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat het beroep tegen de desbetreffende beslissingen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. In het kader van het onderhavige beroep kan enkel worden geoordeeld of de nieuwe gegevens van aard zijn om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het relaas van verzoekende partijen voorgehouden bij hun eerdere asielaanvraag te herstellen.

2.2.2.1. Verzoekende partijen betwisten het besluit van verwerende partij dat zij tijdens hun tweede asielprocedure geen elementen of bewijsstukken aanbrengen die de vaststellingen die werden gedaan naar aanleiding van hun eerste asielaanvraag, kunnen weerleggen. Zij zijn de mening toegedaan dat verwerende partij geen enkele ruimte laat om hun asielaanvraag vanuit een andere invalshoek te onderzoeken, laat staan op enige wijze te onderzoeken. Verzoekende partijen merken eveneens op dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met toch wel ernstige feiten, met name de dood van twee personen sedert de eerste asielaanvraag en stukken waaruit blijkt dat eerste verzoekende partij nog steeds wordt gezocht.

2.2.2.2. De Raad wijst erop dat het louter betwisten van de vaststellingen in de bestreden beslissingen niet volstaat om deze in een ander daglicht te stellen. Betreft het betoog van verzoekende partijen dat verwerende partij heeft nagelaten om hun nieuwe asielaanvraag te onderzoeken en dat zij geen rekening heeft gehouden met de dood van twee personen sedert de eerste asielaanvraag en met de stukken waaruit blijkt dat eerste verzoekende partij nog steeds wordt gezocht, wijst de Raad er nogmaals op dat verzoekende partijen bij hun tweede asielaanvraag vasthouden aan de verklaringen die zij hebben afgelegd tijdens hun eerste asielaanvraag, die reeds als ongeloofwaardig werden bestempeld. Zoals reeds gesteld in onderhavig arrest, verbiedt geen enkele wetsbepaling dat, in het kader van een meervoudige asielaanvraag, uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van eerdere asielaanvragen bekend waren. Vervolgens dient te worden vastgesteld dat, in tegenstelling tot wat verzoekende partijen voorhouden, verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met alle door verzoekende partijen aangebrachte elementen. Dit blijkt duidelijk uit de inhoud van de bestreden beslissingen. Dat verwerende partij hun asielaanvraag op geen enkele wijze zou

hebben onderzocht, en dat zij geen rekening zou hebben gehouden met bepaalde verklaringen of stukken, betreft derhalve een betoog dat geen steun vindt in de bestreden beslissingen.

2.2.3.1. Betreffende de tegenstrijdigheid omtrent de identiteit van de koper van de wagen, opperen verzoekende partijen dat deze redenering totaal onbegrijpelijk is. Zij hebben immers tijdens hun gehoor uitgelegd – en hun advocaat heeft dat bevestigd – waarom zij inderdaad tijdens hun eerste asielaanvraag de ware identiteit van de tussenpersoon en de koper niet durfden mee te delen. Zij hameren erop dat dit een zeer plausibele reden is, gelet op de heersende angst en de mentaliteit in Dagestan. Verder merken verzoekende partijen op dat zij dit reeds van bij het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken hebben uiteengezet en dat zij bovendien stavingstukken hebben bijgebracht die precies deze nieuwe informatie bevestigen. Er is derhalve geen sprake van een tegenstrijdigheid, concluderen verzoekende partijen.

2.2.3.2. De Raad wijst erop dat eerste verzoekende partij bij aanvang van haar gehoor op het Commissariaat-generaal werd gewezen op het vertrouwelijke karakter van dit gehoor en op het belang van een goede medewerking en het vertellen van de waarheid (administratief dossier, map eerste asielaanvraag, stuk 4, gehoor K. R., p. 2). De Raad is van oordeel dat het uiterst onaannemelijk voorkomt dat eerste verzoekende partij, die beweert zodanig veel angst te hebben voor bloedwraak dat zij de echte naam van de tussenpersoon en koper niet durfde mee te delen bij haar eerste asielaanvraag, hoewel dit een essentieel element betreft, bij aanvang van haar tweede asielaanvraag, nadat zij reeds werd geconfronteerd met een weigeringsbeslissing, plots wel komt aandragen met de zogenaamde ware identiteit van de tussenpersoon/koper, vergezeld van een aantal documenten omtrent hun dood. Dat eerste verzoekende partij toen geen echte namen zou hebben gegeven omdat deze personen toen nog leefden, zoals zij verkondigde op de Dienst Vreemdelingenzaken (administratief dossier, map tweede asielaanvraag, stuk 11, laatste pagina), vormt geen afdoende uitleg aangezien eerste verzoekende partij achteraf tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal het volgende verklaarde: *“Toen kon ik die naam niet noemen. Ik wil nog eens herhalen dat als je bij ons thuis te veel gaat vertellen, te veel gaat praten, dan ben je mede schuldig aan zijn dood. Dan zou ik niet alleen door de politie worden vervolgd maar ook door de familieleden. Als ze jou niet te pakken kunnen krijgen, dan vervolgen ze jouw naaste familieleden. Bloedwraak”* (administratief dossier, map tweede asielaanvraag, stuk 6, p. 15). Het is volstrekt ongeloofwaardig dat eerste verzoekende partij na de moord op de effectieve tussenpersoon en koper van de wagen, waarmee een dodelijke aanslag werd gepleegd op politieagenten, plots wel deze namen bekendmaakt en derhalve via voormelde verkoop linkt aan haar persoon waardoor zij, indien aan haar verklaringen geloof zou kunnen worden gehecht, *quod non*, nog meer onder druk komt te staan na deze moorden en dit via de door haar voorgehouden bloedwraak. Verzoekende partijen maken het dan ook niet aannemelijk dat eerste verzoekende partij de ware identiteit van de tussenpersoon/koper initieel niet zou hebben weergegeven uit angst. Bovendien ziet de Raad niet in hoe het medelen van dergelijke informatie aan de Belgische asielinstanties, die strikt vertrouwelijk is, zoals reeds werd aangestipt, verzoekende partijen of hun familieleden in gevaar zouden (hebben kunnen) brengen. De Raad komt tot het besluit dat verzoekende partijen er niet in slagen een aannemelijke uitleg naar voor te brengen die de tegenstrijdigheid kan goedpraten.

2.2.4.1. Aangaande de vaststellingen in verband met het door verzoekende partijen neergelegde internetartikel betreffende de beschieting van politiemensen vanuit een wagen, benadrukken verzoekende partijen dat zij, toen hen dat gevraagd werd, het vage internetartikel hebben neergelegd en dat zij bovendien ook nog andere documenten hebben neergelegd binnen de vijf dagen. Zij hebben derhalve nooit iets willen achterhouden en dit kan dan ook niet geïnsinueerd worden, benadrukken verzoekende partijen.

Verder erkennen verzoekende partijen dat het artikel vaag is, doch het had indertijd de aandacht getrokken van eerste verzoekende partij, daarom heeft zij hier ook gewag van gemaakt tijdens haar eerste asielaanvraag. Dat eerste verzoekende partij de informatie misschien niet helemaal juist heeft overgebracht is niet van doorslaggevend belang bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van hun asielaanvraag, stellen verzoekende partijen.

2.2.4.2. De Raad merkt op dat verwerende partij, daargelaten de vaststelling dat eerste verzoekende partij geen aannemelijke uitleg kan verschaffen waarom zij het artikel niet eerder heeft voorgelegd, in haar beslissingen stelt dat het artikel zeer vaag is, dat er niet uit kan worden afgeleid wanneer de beschieting heeft plaatsgevonden en dat de inhoud ervan niet overeenkomt met de verklaringen die eerste verzoekende partij over het artikel heeft afgelegd tijdens haar eerste asielaanvraag. De uitleg van verzoekende partijen dat het artikel inderdaad vaag is maar dat het destijds de aandacht heeft getrokken van eerste verzoekende partij waardoor zij erover heeft verteld tijdens haar eerste

asielaanvraag en dat het feit dat de uitleg van eerste verzoekende partij niet overeenkomt met de inhoud van het neergelegde artikel, niet van doorslaggevend belang is bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van hun asielaanvraag, kan geen afbreuk doen aan deze vaststellingen. De erkenning van het vage karakter van het artikel in kwestie, verandert immers niets aan de door verwerende partij gedane vaststelling. Eveneens dient te worden aangestipt dat van eerste verzoekende partij toch wel redelijkerwijze kan worden verwacht dat de beschrijving die zij geeft van het document waarmee zij de geloofwaardigheid van hun asielrelaas alsnog poogt te herstellen, strookt met de effectieve inhoud van dit artikel. Deze vaststelling kan er volgens de Raad wel degelijk mee toe leiden dat het neergelegde internetartikel niet van aard is om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van hun asielrelaas te weerleggen.

2.2.5.1. Wat betreft de motivering omtrent de door verzoekende partijen neergelegde convocaties d.d. 25 oktober 2011, 1 november 2011, 5 maart 2012 en 16 maart 2012, de proces-verbalen d.d. 21 november 2011, 14 maart 2012 en 10 september 2012, en de drie verklaringen van burens, betogen verzoekende partijen, nadat zij het deel uit de bestreden beslissing hebben geciteerd waarin verwerende partij motiveert dat de verklaringen van eerste verzoekende partij omtrent de documenten inconsistent zijn, waardoor de authenticiteit ervan in vraag moet worden gesteld, dat zij niet betwisten dat deze stukken inderdaad betrekking hebben op feiten en gebeurtenissen die plaats hebben gevonden tijdens de eerste asielaanvraag. Niettemin zijn ze zeker van aard om een ander licht te doen schijnen over de toen getrokken conclusies, met name dat zij geen begin van bewijs konden voorleggen, en verdienen de neergelegde documenten dus wel meer aandacht dan nu het geval is. Bovendien is de uitspraak omtrent de authenticiteit ervan te lichtzinnig.

Verzoekende partijen halen verder aan dat er helemaal geen sprake is van een tegenstrijdigheid. Eerste verzoekende partij was er tijdens haar eerste asielaanvraag wel degelijk van op de hoogte dat zij gezocht werd, doch zij wist toen niet dat die bewijzen haar hier zouden worden gevraagd. Eerste verzoekende partij heeft tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal uitgelegd dat zij niet in staat was om documenten voor te leggen die haar asielrelaas kunnen staven, ook niet binnen de vijf dagen, zodat zij op dat ogenblik ontkennend heeft geantwoord. Daarna heeft zij wel stappen ondernomen om stukken te bekomen maar die zijn pas tot bij haar geraakt tijdens de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Inzake de specifieke vaststellingen omtrent de neergelegde convocaties, de proces-verbalen en de verklaringen van burens, betogen verzoekende partijen dat deze motivering niet ernstig is. Zij wijzen erop dat dit geen "*spelletje*" is maar dat het om mensen gaat wiens leven en waardigheid in gevaar is. De aangehaalde gebeurtenissen en stukken betreffen ernstige feiten die minstens wijzen in de richting van vervolging door de autoriteiten, aldus verzoekende partijen.

Wat betreft de vaststellingen dat uit de beschikbare informatie blijkt dat iedereen tegen betaling eender welk document kan kopen van ambtenaren in de Russische Federatie en dat bovendien, om enige bewijskracht aan een document te ontlelen, het dient te worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, opperen verzoekende partijen dat dit een stereotiep, nietszeggend argument is om zich zonder gewetensbezwaar van alle mogelijke bewijsstukken te ontdoen. Verzoekende partijen betwisten eveneens de opmerking dat hun verklaringen niet coherent en plausibel zouden zijn, te meer nu zij nieuwe stukken hebben aangebracht die heel hun relaas in een nieuw daglicht zetten. Zij wijzen erop dat het hoofdmotief in de eerste weigeringsbeslissing erin bestond dat zij geen begin van bewijs konden voorleggen van hun vluchtrelaas. In het kader van huidige asielaanvraag, hebben zij echter alle mogelijke bewijsstukken neergelegd met betrekking tot hun identiteit en de vervolgingsfeiten.

2.2.5.2. Met betrekking tot het betoog dat aangaande documenten wel degelijk van aard zijn om een ander licht te werpen op de vaststellingen die werden gedaan in het kader van hun eerste asielaanvraag, dat deze meer aandacht verdienen en dat de uitspraak omtrent de authenticiteit te lichtzinnig is, merkt de Raad op dat uit de inhoud van de bestreden beslissingen blijkt dat verwerende partij de documenten in kwestie op uitvoerige wijze heeft besproken en dat zij tot de conclusie is gekomen dat deze geen afbreuk kunnen doen aan de eerder gedane vaststellingen. Er kan verwerende partij derhalve niet worden verweten de stukken niet voldoende te hebben onderzocht of in aanmerking te hebben genomen. De stelling van verwerende partij dat de authenticiteit in vraag dient te worden gesteld, dient men eveneens in het licht te zien van de overige vaststellingen van verwerende partij, met name dat de band tussen deze documenten en haar asielrelaas niet/onvoldoende wordt aangetoond, dat uit de objectieve landeninformatie waarover verwerende partij beschikt, blijkt dat in de Russische Federatie iedereen tegen betaling eender welk document kan kopen van ambtenaren en dat

documenten bovendien dienen te worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, hetgeen *in casu* niet het geval is. Gelet op deze vaststellingen, is de Raad van oordeel dat de door verwerende partij gedane vaststelling niet lichtzinnig is.

Verder stelt de Raad vast dat verzoekende partijen er niet in slagen om de incoherente verklaringen in hoofde van eerste verzoekende partij goed te praten. De Raad wijst erop dat eerste verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal in het kader van haar eerste asielaanvraag het volgende verklaarde: *“Bent u in het bezit van andere documenten die uw asielaanvraag kunnen staven? Geen andere. Zijn er nog documenten in Dagestan die mogelijks uw asielaanvraag kunnen staven? Dat weet ik niet, dat zou nog moeten nog worden nagevraagd, maar ik weet het niet....”* (administratief dossier, map eerste asielaanvraag, stuk 4, p. 7) Tijdens haar tweede asielaanvraag verklaart eerste verzoekende partij op haar gehoor van 19 november 2012 dat zij in december 2011 of januari 2012, contact had opgenomen met M. en hem had gevraagd om documenten op te halen en aan haar schoonmoeder te geven, *“Omdat er mij gevraagd werd toen ik asielaanvraag deed dat ik bewijzen moest bezorgen”* (administratief dossier, map tweede asielaanvraag, stuk 6, p. 8). Uit de verklaringen die zij heeft afgelegd tijdens haar tweede gehoor kan derhalve worden afgeleid dat zij ten tijde van haar eerste gehoor reeds op de hoogte moet zijn geweest van het bestaan van deze documenten, hoewel zij dit tijdens haar eerste gehoor vlakaf ontkent. De argumenten van verzoekende partijen, met name dat eerste verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor al wist dat zij gezocht werd, maar dat zij niet op de hoogte was van het feit dat die bewijzen haar hier zouden worden gevraagd, dat zij na haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal niet in staat was om documenten voor te leggen en dat de bewijsstukken uiteindelijk pas bij haar zijn geraakt tijdens de beroepsprocedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, doen op geen enkele wijze afbreuk aan deze tegenstrijdigheid.

Vervolgens dient er volgens de Raad te worden geconstateerd dat niet kan worden ingezien hoe de door verzoekende partijen geuite kritiek ten aanzien van de motivering in de bestreden beslissingen omtrent de neergelegde convocaties, de proces-verbalen en de verklaringen van burens, enige afbreuk kan doen aan deze vaststellingen.

Tenslotte, aangaande het verweer teneinde afbreuk te doen aan de door verwerende partij gedane vaststellingen dat uit de beschikbare informatie blijkt dat iedereen tegen betaling eender welk document kan kopen van ambtenaren in de Russische Federatie en dat bovendien, om enige bewijskracht aan een document te ontfangen, het dient te worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wijst de Raad er nogmaals op dat in de bestreden beslissingen uitvoerig wordt besproken waarom de documenten die verzoekende partijen hebben aangebracht niet van aard zijn om de geloofwaardigheid van hun relaas te herstellen. Deze conclusie wordt in onderhavig arrest bevestigd. Het biedt derhalve geen soelaas om er nogmaals op te wijzen dat de stukken die zij hebben bijgebracht hun relaas wel degelijk in een ander daglicht zetten en dat zij wel degelijk coherente en plausibele verklaringen hebben afgelegd, gelet op deze bijgebrachte documenten.

2.2.6.1. Verzoekende partijen voeren aan dat het besluit van verwerende partij dat verzoekende partijen niet kunnen aantonen dat de dood van A. in april 2012 en van I. in januari 2012 gelieerd is aan hun asielrelaas, onjuist is. Zij weten weliswaar niets over de ware toedracht van de feiten, maar deze elementen zijn wel precies de reden van hun nieuwe asielaanvraag. Verzoekende partijen citeren dienaangaande de verklaringen van eerste verzoekende partij, met name dat A. en I., mochten ze nog in leven zijn, zouden kunnen bevestigen dat zij haar auto had verkocht, hetgeen nu niet meer mogelijk is. Verzoekende partijen merken nog op dat hun raadsman terugkwam op dit punt tijdens het gehoor omdat de vragen die hierover gesteld werden, bijzonder suggestief waren.

2.2.6.2. De Raad is van oordeel dat het volstaat te vermelden dat verzoekende partijen zich flagrant hebben tegensproken wat betreft de identiteit van de koper van de auto – een tegenstrijdigheid die zij in hun verzoekschrift niet kunnen goedpraten – en dat dergelijke vaststelling ertoe leidt dat geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde betrokkenheid van A. bij de verkoop van hun wagen en evenmin aan het feit dat I. de koper was. Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan de rol die voormelde personen zouden hebben gespeeld in de verkoop van hun wagen, die ertoe heeft geleid dat verzoekende partijen in de problemen zijn gekomen, kunnen verzoekende partijen hun dood, die op zich niet betwist wordt, evenmin op enige wijze linken aan hun voorgehouden problemen.

2.2.7. Uit hetgeen voorafgaat, kan worden vastgesteld dat de nieuwe elementen die verzoekende partijen hebben aangebracht naar aanleiding van hun tweede asielaanvraag, niet van aard zijn om de geloofwaardigheid van hun relaas te herstellen. Derhalve kunnen verzoekende partijen noch de

vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a en b van de voormelde wet worden toegekend. De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen laten desbetreffende motivering van verwerende partij ongemoeid waardoor deze als onbetwist en vaststaand moet worden beschouwd. In hoofde van verzoekende partijen kunnen derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.8. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht maart tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT